

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 4. Desumpta ex cap. 24. & 25. lib. 1. Regum, in quibus describitur Misericordia Davidis exhibita Sauli, quem occidere poterat in spelunca. Nabal's arrogantia, Davidi petita alimenta ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 24. & 25, lib. I. Regum, in quibus describitur Misericordia Davidis exhibita Sauli, quem occidere poterat in spelunca. Nabalis arrogantia, Davidi petita alimenta denegantis. Ira Davidis inde concepta, sed mitigata per Abigail.

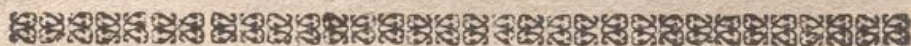
Considera I. **D**AVIDEM tam frequenter à Saule ad necem quæsitum: N. 257. cum optimam fuisset occasionem nactus Vindictæ, non tantum ei mortem non intulisse manu, sed nec maligno cum aspexisse oculo. Ecce! aiebat ille, viderunt oculi tui, quod tradiderit te Dominus in manu mea in spelunca, & cogitavi, ut occiderem te: sed pepercit tibi oculus meus. cap. 24. v. 24. Sciebat mitissimus David, Deo nihil acceptius esse amore inimici: hinc in solius Dei beneplacito fixos tenebat oculos, servis suis vindictam suadentibus v. 7. hujus capit. respondens: propitius mihi sit Dominus, ne faciam hanc rem Domino meo Christo Domini, ut mittam manum meam in eum, quia Christus Domini est. Salvatore nostrò à Judæis in Crucem actò, insensata etiam creaturæ vindictam spirare videbantur; sol enim squalidam indutus est faciem & frontem contraxit in atras rugas. Aër fuit spissâ caligine offuscatus. Horrendis motibus contremuit terra. Monumenta aperta sunt, petra scissæ. Jamquè communi suffragiò in vindictam celerem involare omnia credebantur. Sed extemplò ex inhibuit Christi mandatum, volentis, ut exemplò suò etiam marmora erga Sacrilegos ad misericordiam emollirentur, veniam vindictæ locò datura. Quare S. Leo Serm. 6. de Pass. ait: pendente in patibulo creatore universa creatura congemuit, & Crucis clavos omnia elementa senserunt. Debat hoc testimonium suo mundo creatori, ut in occasum Conditoris sui vellent universa fini. Sed patientia Dei in illum potius vocat affectum, ut eorum salutem petamus, quorum crimen horremus. Christiane Lector! hæc duo exempla Davidis & Christi cordi tuo imprime; fiet inde, ut etiam gravissimas injurias facili negotiò concoquas, Deum obligaturus, ut & ille illatas sibi à te injurias gratiosè condonet. Ipsos pariter inimicos hæc lenitate convictos, reddes tibi amicos, cum Saule dicturos v. 18. citati cap. Justior es, quàm ego &c. Verùm, quid tam Sancta tibi propono exempla, quem etiam creaturæ sensu carentes, bestia, aut saltem homines Ethnici ad injurias

hostibus condonandas provocant suis exemplis. Aspice tantisper Cœlum, si zelô vindictæ ardentius flagras, & considera surgentes e terra vapores, quomodo serenam ejus faciem atris obducant nubibus, nonne hoc grandem injuriam dixeris, Cœlis illatam? sed quid inde vindictæ expectas? en resolvuntur nubes illæ in salutarem pluviam, quæ terram fecundat, quin etiam in ipsis atris nubibus pingit sui imaginem sol, & Iridem speciosissimam illis imprimit. Nonne vites & arbores singulis annis suis spoliantur fructibus, & tonduntur? attamen ipsæ nihilô pauciores fructus postea reddunt. Nonne gallinis ova, columbis pullos millies suffuramur: tantum verò abest, ut illæ indignentur (cum tamen talia non hominum, sed speciei conservandæ gratia ponant) ut etiam novis nos identidem fructibus recreent? nonne canes frequentia à nobis ferunt verbera & tamen omnis injuriæ obliti, ocus nobis caudæ motibus blandiuntur. Sed misis bestiis, quas dices forsan, cæcô impetu & necessitante phantasiâ agere talia, propono tibi homines Ethnicos, quos intuearis. Narrat Elianus lib. 12. Phocionem damnatum esse ad mortem, haustô venenô subeundam. Cùm autem latâ sententiâ ei populum obtulisset Lector, rogatus ab amicis & propinquis, quid filio mandaret? reposuit: *Mando ei, ut obliviscatur potus hujus, quem nunc ab Atheniensibus oblatum bibo.* Lacedæmoniorum Rex Lycurgus, cùm à feroce Juvene Alcandro, orbatus oculô cum à Populo sibi traditum accepisset, pro libitu plextendum, nihil pœnæ in illum statuit, sed optimis instructum moribus tandem in theatrum produxit, hæc verba teste Plutarchô in vita Lycurgi locutus: *en juvenem, quem à vobis, injurium & violentum accepi, jam frugi & popularem vobis restituro.* Hæc tibi si non sufficiant exempla, lege S. Blasium homil. 24. d. leg. lib. Gentil. plura afferentem.

N. 258. *Considera 2.* Quàm ægrè Deus ferat superbiam & arrogantiam illorum hominum, qui alios vilipendunt. Enim verò Nabal cum ingenti arrogantia Davidis ejusque servis necessaria denegans alimenta, dicendô: *quis est David, & quis est filius Isai?* cap. 25. sensit illicô ultricem Dei manum testante S. Scripturâ v. 38. hujus cap. *Cùm pertransissent decem dies percussit Dominus Nabal, & mortuus est.* Antiochus Rex, qui non hominum tantummodo, sed ipsius Dei contemptor, sibi videbatur fluctibus maris imperare, & altitudinem montium in statera appendere, tam gravem in se Dei provocavit vindictam, ut ob corporis, ingentem vermium copiam nutrientis fœtorem, à nemine su-

fineri

stineri posset. Taceo plura proculcata à Deo arrogantiae & superbiae exempla. Rectè ergo de arrogantibus, & alios temerè spernentibus regius cantat Vates Psal. 72. *dejecisti eos, dum elevarentur.* In quæ verba S. Greg. M. hæc scribit: *non ait, dejecisti eos, postquam elevati sunt, sed dum elevarentur: quia hoc ipsum est superbis, interiùs dejici, quòd eis falsa contingit gloriâ elevari.* Christiane Lector! si & tu à Spiritu elationis in altum ductus, meliorem te aliis judicasti: ne Deo, qui instar Davidis paratos semper habet vindictæ Ministros, celeres pœnas exsolvas cum *Nabal*, imitare facti pœnitens *Abigaëlem*, mulierem prudentissimam uxorem *Nabal*, festinans ergò descende de asino superbiae & arrogantiae tuæ, & affectu submissionis procide super faciem tuam, desinens esse superbus *Nabal*, qui teste S. Scripturâ v. 25. citati cap. *juxta Nomen suum stultus est.* Hòc factò amorem Divini Davidis adeò in te provocabis: ut ille animam tuam spirituali Matrimonio per gratiam sibi sit conjuncturus, sicut David dicitur ad carnale Matrimonium invitasse *Abigaëlem* v. 40. hujus cap.

FASCICULUS XXXIX.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 26. 27. & 28. lib. I. Regum, in quibus describitur secunda condonatio & misericordia, Sauli à Davide exhibita, & à Saule ipso laudata. Consilium Saulis à Pybonissa petitum. Nuntium de futura morte.

Considera I. **Q**uanti Roboris sit mansuetudo, dum ex Saule juratissimo Davidis hoste, non tantum amicum ipsius, sed etiam patrem effecit: agnoscens enim Saul beneficium condonatae sibi vitæ exclamavit c. 26. dicens: *peccavi! revertere fili mi David, nequaquam ultra tibi malesciam. Apparet, quòd stultè egerim, & ignoraverim.* Ethnicus ille centurio, qui crudeli lanceâ crucifixi Salvatoris